

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

หลวงตา หมอ พยาบาล คนไข้

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๕๐๐ คน)

สรุปผลของทองคำเมื่อวานนี้เด่นมากนะ เมื่อวานรู้สึกเด่นมากทีเดียว ตั้งแต่ได้
รับทองคำมานี้ดูว่าจะเป็นเมื่อวานนี้ที่เด่นมากที่สุด คอยฟังเสียงก็แล้วกันนะ พี่น้องชาว
อุดรฯ เราใครไม่มีวาสนาไม่ได้ฟังนะ หลวงตาบัวก็นำมาแทบเป็นแทบตายนำพี่น้องทั้ง
หลาย ฟังจะได้ยินวันนี้ละ ฟัง วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๕๓ ทองคำได้ ๗๕ สตางค์ ดอลลาร์
ได้ ๒ ดอลลาร์ (เสียงหัวเราะ) ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวงคราวนี้ ๕,๐๐๐ กิโล
มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๑,๐๓๗ กิโลครึ่ง ผากไว้กับคลังหลวง ๑,๐๒๕ กิโล รวมทองคำ
ที่มอบและผากไว้กับคลังหลวงเป็น ๒,๐๖๒ กิโลครึ่ง ทองคำหลังจากที่มอบและผากไว้
กับคลังหลวงแล้วได้ ๔๘ กิโล ๔๕ บาท ๒๙ สตางค์ นี่ยังไม่ได้หลอม

รวมทองคำทั้งหมดทั้งหลอมและไม่หลอมได้ ๒,๑๑๑ กิโล ยังขาดทองคำอีก
๑,๘๘๙ กิโล จะครบจำนวน ๔,๐๐๐ กิโล นี้ได้อ่านให้ฟังเป็นประจำ ทองคำ ๔,๐๐๐
กิโลนี้ไม่ควรให้ขาดแหละ พี่น้องชาวไทยทั่วประเทศรวมกันแล้วให้ได้ ๔,๐๐๐ กิโล
ส่วนเงินสดที่เคยกล่าวแล้วว่า เจ็ดสตางค์ ๘๐๐ ล้านนั้น จะซื้อทองคำเข้าต่อยอด ทองคำ
๔,๐๐๐ กิโลนี้เป็นเนื้อเป็นหนังเป็นตนเป็นตัว ส่วนเงินสดเป็นอย่างน้อย ๘๐๐ ล้านนั้น
จะซื้อทองคำเข้ามาต่อยอดกันอีก อันนี้จึงไม่นับเข้าในจำนวน ๔,๐๐๐ กิโล ๔,๐๐๐ กิโล
ให้พี่น้องทั่วประเทศไทยเราหามารวมกันเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นตนเป็นตัว แล้ว ๘๐๐
ล้านคิดเป็นทองคำคงไม่ต่ำกว่า ๒ ตัน ถ้าสมัยปัจจุบันนี้ละ ก็จะขึ้นต่อยอด เรียกว่า
คราวนี้อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๖,๐๐๐ กิโลหรือ ๖ ตันแห่งน้ำหนักของทองคำ กรุณาทราบ
ตามนี้

ได้มากได้น้อยเป็นธรรมดา วันได้มากก็มาก เช่นอย่างวันทุ่งศรีเมือง รวมทั้งทาง
วัดและทุ่งศรีเมืองซึ่งเป็นงานช่วยชาติด้วยกันก็ได้ตั้ง ๑๗ กิโล ทองคำนะ วันนั้นรู้สึกได้
มาก วันนี้เป็นวันพักเครื่อง เด็กหรือใครไปคะนองหยอดลงในตู้ได้ทองคำถึง ๗๕
สตางค์ ผู้ใหญ่นอนหลับนะ เด็กมันไปคะนองยังไงไม่ทราบไปหยอดลงในตู้ได้ ๗๕
สตางค์ ได้มาอ่านอยู่เวลานี้นะ หยอดลงในตู้....ทองคำ

นี่อะไรเอาไป (มีผู้เอาหมอนอิงไปถวาย) ไปที่ไหนเห็นแต่ที่หลับที่นอน เห็นที่
ทำความ پاکความเพียรแก้กิเลสไม่มี มีแต่สิ่งสมอันเดียวที่หลับที่นอน ปกติมันก็อยาก
นอนตามทางอยู่แล้ว มันนอนสะดวกถ้าเรื่องกิเลสพานอน-นอนสบายเลย ถ้าธรรมพา

นอนที่ไหนนอนได้สบายของธรรม ไม่สะดวกสำหรับกิเลส เป็นอย่างนั้นนะ สู้แบบดั่งที่เคยพูดนั้นซิ นักสู้มันต้องเอาอย่างนั้น สู้อย่างดั่งที่เคยพูดให้ฟังว่า เณรองค์หนึ่งแกนั่งภาวนาอยู่ในกุฏิ ง่วงเลยออกมานั่งในเฉลียงนอกกุฏิเล็ก ๆ สู้ความง่วง เอ้า ถ้ามันง่วงให้มันตักกุฎินี้ ออกจากห้องมานั่ง กุฏิเล็ก ๆ ละกรรมฐาน เล็กขนาดไหนความง่วงมันไม่สนใจนะ ได้ง่วงก็เอาได้หลับก็เอา มันง่วงมันอยากหลับ ทางนี้ก็ต่อสู้กัน เอ้า สู้กันจริง ๆ ก็ออกไปเฉลียงไปสู้กันที่เฉลียง ถ้ามันง่วงให้มันตักกุฎิเลย ปู๊ปปู้บออกมานั่งอยู่ที่เฉลียง

ตอนนั้นเรากำลังนั่งภาวนาอยู่ก็ไม่ห่างกัน เป็นแต่เพียงว่าเป็นป่า มองไม่เห็นกัน ฟังเสียง ก็มันเจียบ ๆ นี่ ฟังเสียงต๊ับต๊ับ(เสียงหัวเราะ) เสียงอะไรตกน้ำ เหมือนอะไรตก นึกในใจ ไม่นานละ สัก ๑๐ นาทีก็ไม่ถึงดี ได้ยินเสียงพึมพำ ๆ เสียงพระพูดกัน เสียงพึมพำ ๆ เอ้ มันเสียงอะไรน้ำ เสียงพึมพำ ๆ อยู่ตรงนั้นละตรงที่เสียงต๊ับต๊ับนั้นแหละ สักเดี๋ยวกี้มีพระมาบอก ได้ยินเสียงเดินมาเราก้เลยออกจากที่นั่ง อะไรละ (เณรผองตักกุฎิ) ต่อจากนั้นเราก้ลงไปถามดู มันเป็นยังไงมันถึงตักกุฎิ

แกก็เลยเล่าเรื่องทำต่อสู้ให้ฟัง แกต่อสู้ในห้อง สู้กันกับความโง่งง สู้ไม่ไหวก็ลากันออกมาสู้ที่เฉลียง ใครเก่งก็ให้รู้กันตรงนี้ว่างั้นเถอะ ลากันออกมาสู้ที่เฉลียง กิเลสพืดคอเณรผองตกลงนั้นเสียงตมตาม สู้กิเลสไม่ได้ เอ้า หมอนใหญ่นี้เอาไปให้เณรผองต่อสู้กับกิเลส คือนั่งที่เฉลียงถ้ามันง่วงก็ให้มันตกลงไปนี่ มันง่วงก็ตกลงไปจริง ๆ ตกลงไป กุฎิเล็ก ๆ กุฎิไม่สูง มีเฉลียงเล็ก ๆ ออกมานั่ง พอง่วงก็ตกลงไปนั้น

เมื่อวานนี้เอาของไปส่งโรงพยาบาลภูเรือ สงสาร อยู่ลึกลับมากนะ ถึงขนาดนั้นยังมีคนไข้เยอะอยู่นะ ถามวันหนึ่งประมาณเท่าไร (ประมาณร้อย-ร้อยกว่า) อยู่ลึกลับ ๆ จากจังหวัดเลยเข้าไปภูเรือ ด้านซ้ายไปนั้น ออกทางเพชรบูรณ์ อยู่ลึกลับ ๆ อย่างนั้นละที่เราช่วยโรงพยาบาล ที่ไหนซอกแซกที่เป็นความลำบากลำบาก เรามักจะเข้าไปช่วยที่อย่างนั้น ถ้าอยู่ใกล้ถนนหนทางไปมาสะดวกเราก้ไม่ค่อยให้หนัก นอกจากเป็นสถานที่จำเป็นจริง ๆ เราจะให้เป็นกรณีพิเศษ ถ้าธรรมดาเราจะให้ที่ลึกลับ ๆ อย่างนั้น ถามเมื่อวานนี้คนไข้ก็มาเยอะ เอาของไปให้ ปัจจัยมอบให้ ๑ หมื่น

คือโรงไหนที่ควรจะให้เป็นประจำเดือนเราก้ให้ ถ้าโรงไหนเป็นเพียงแต่ไปส่งของให้เราก้ส่ง แล้วก็ผ่านไป ๆ ถ้าโรงไหนควรจะให้เป็นประจำเดือนเราก้ให้ คือมันอึดคัตจริง ๆ เอาอาหารไปให้ คือให้ครัวคนใช้นั่นเอง สำหรับเลี้ยงคนไข้ โรงพยาบาลแต่ละโรง ๆ มีครัวคนไข้เป็นประจำ ๆ เราเอาไปให้อย่างนั้น

แต่ก่อนนี้ไม่มีโรงพยาบาล ทุกวันนี้ไปที่ไหน รู้สึกมักจะมีทุกอำเภอละมั้ง โรงพยาบาลต่าง ๆ ดูจะมีทุกอำเภอ แต่ก่อนไม่มี แม้แต่จังหวัดก็ลำบาก โรงพยาบาลอุดรฯ

นี่ก็เพิ่งสร้างหลังจากเราสร้างวัดป่าบ้านตาดแล้ว โรงพยาบาลศูนย์อุดรฯ นี่สร้างทีหลังไม่ทราบ พ.ศ.เท่าไร เรามาสร้างวัดนี้ก่อน แต่ก่อนอุดรฯ ไม่มีโรงพยาบาล ที่กรมทหารเขาก็เรียกว่าเสนารักษ์ ไม่มีโรงพยาบาล เสนารักษ์คือรักษาพวกทหาร เขาเรียกเสนารักษ์ไม่ได้มีโรงพยาบาล เดียวนี้ก็มีทั่ว ๆ ไปหมดแล้ว จังหวัด อำเภอ ต่าง ๆ ก็มี ดูเหมือนจะมีทุกอำเภอละมัง ตั้งกึ่งก็จะเริ่มตั้งโรงพยาบาลพร้อม เพราะคนมาก โรคก็มาก คนไข้ไปกับคน การเจ็บไข้ได้ป่วยไปกับคน คนไปที่ไหนเจ็บไข้ได้ป่วยที่นั่น ก็ต้องมีโรงพยาบาลที่เชี่ยวชาญรักษากันเป็นธรรมดา

ใครอย่าว่าโลกนี้กว้างขวางนะ ถ้าการเจ็บไข้ได้ป่วยโดนเข้าใครก็ตาม คนนั้นจะคับแคบตีบตันเข้ามาทันที หาทีฟุ้งที่เกาะที่ยึด ลมหายใจ-หายใจมาตั้งแต่วันเกิด ระยะนั้นลมหายใจจะปอดแปด ๆ เทบจะไม่มีลมหายใจ ที่ยึดที่เกาะก็จะไม่มี นั้นเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยคนเราจนตรอกจนมุมตอนั้นนะ เราคิดหมดเรื่องเหล่านี้ เศรษฐี กุฎุมพี พ่อค้า ประชาชน คนใหญ่คนโตขนาดไหนก็ตาม เพียงความเจ็บไข้ได้ป่วยเข้าสัมผัสตัวเท่านั้น ความจนตรอกจนมุม การเสาะแสวงหาที่เกาะที่ยึดนี้จะมาพร้อมกันเลย ทั้งฟุ้งหมอทั้งฟุ้งเพื่อนฟุ้งฝูง ทุกอย่าง ฟุ้งยา มันวังทนทีละจนตรอกจนมุม

สมบัติเงินทองข้าวของมีจำนวนมากน้อยมันไม่ไปเกาะนะ ยศถาบรรดาศักดิ์สูงต่ำมันไม่ไปเกาะ มันจะเกาะนี่ละ ที่ไหนว่าเป็นที่พึ่งเป็นที่อุปถัมภ์ใจได้ เช่นพ่อเช่นแม่ ลูกเต้า พวกหลานพวกเหลน ปู่ย่าตายาย เหล่านี้จะมาเป็นที่พึ่งของคนไข้ทั้งหมด นี่ละคนไข้เป็นคนจนตรอก ไขว่คว้าหาที่พึ่งที่ยึด เพราะฉะนั้นการสร้างโรงพยาบาลให้จึงเหมาะสมกัน เป็นที่พึ่งที่ยึดของคนไข้

คนไข้แต่ละรายเข้าไปนี้ คนติดตามต้องติดตามเข้าไปละ มีมากมีน้อยหน้าซัดเขียวไปหมด ไม่มีใครยิ้มแย้มแจ่มใส ก้าวเข้าสู่โรงพยาบาล หัวใจอยู่กับหมอยูกับยา เพราะฉะนั้นเราถึงได้ไปดูหมอเรื่อย เพราะโรงพยาบาลต่าง ๆ กับเราเหมือนพ่อแม่กับลูกนั่นแหละ ไปที่ไหนเขารูมเลย เวลาสอนหมอก็สอนจริง ๆ นี่เห็นใหม่คนไข้เขามารักษา นี่เหล่านี้ญาติคนไข้ทั้งนั้น คนไข้มาไม่ได้เขานอนอยู่บนเตียง นี่เป็นญาติคนไข้ทั้งนั้นเต็มอยู่นี่ เป็นยังงิงหน้าซัดเขียวไปหมดเห็นใหม่ละ นี่เขามาฟุ้งหมอฟุ้งยานะ เราเป็นหมอย่าให้มันเปลี่ยนเป็นสระนะ เป็นหมอก็คอนฟาดเป็นหมากี่ตัวเข้าไป ไข้ไม่ได้ณะหน้าบึ้งหน้าเบี้ยว ใครเข้ามาชู่เช็ญเขา มาอะไรอย่างนั้นอย่างนี้ เขาก็มาฟุ้งหมอไม่ได้นึกว่าเป็นหมา เรากี่ว่างั้น อย่าให้เป็นอย่างนั้นนะ เรามาเนี่เรามาเสริมหมอนะเราไม่ได้เสริมหมา-อาหารมาให้เนี่ ว่างั้นเลย เนี่เวลาจะสอนเรากี่สอนอย่างนั้น

ใครก็ตามลงเจ็บไข้ได้ป่วยแล้ว จิตใจหดย่นเข้ามาหาที่ยึดที่เกาะทั้งนั้น ไม่ว่าจะศถาบรรดาศักดิ์สูงต่ำแค่ไหน สมบัติเงินทองข้าวของไม่มีความหมาย มันจะวิ่งเข้าหาที่ยึด

ที่เกาะ หาญาติหาวงศ์หาพ่อแม่ หาหมอหายาหาพยาบาล ใครก้าวเข้ามาคว่ำใส่เลย เป็นที่ฟัง ๆ เพราะฉะนั้นเราจึงได้สอนหมอ ให้มีอัธยาศัยดีงามนะหมอเนะ เขามาฟัง กิริยามารยาทของหมอดูต้องไปก่อนอื่นไปก่อนยา พอเขามาก็ทักทายด้วยมารยาทอันดี งามอะลุ่มอล่วย ให้เป็นที่ยึดที่เกาะสมเจตนาของคนไข้ที่มาฟังหมอ เราก็สอนหมออย่างนี้ พยาบาลก็ดีให้แสดงกิริยามารยาทนุ่มนวลอ่อนหวาน ให้เป็นที่เกาะที่ยึดเป็นที่อบอุ่นของคนไข้ นี่เป็นยาวนานแรก จะเข้าถึงใจคนไข้ก่อนเข้าถึงโรคนะ เรื่องหยูกเรื่องยานั้น ไปทีหลัง เมื่อใจดีแล้วมันจะค่อยดีขึ้นทุกอย่าง เราก็สอนอย่างนี้ เวลามีโอกาสก็สอน

หมอ-ประชาชนทั่วโลกนี้แหละ เขายอมรับเคารพนับถือเชื่อฟังหมอยิ่งกว่าเชื่อฟังใครนะ เพราะคนไข้เป็นคนจนตรอกจนมุม เข้าไปเจ็บไข้ได้ป่วยแล้วหายออกมานั้น นอกจากเขาหายจากโรคแล้วเขายังระลึกถึงบุญถึงคุณของหมอ บางคนถึงขนาดเป็นคนไข้ของหมอตลอดวันตายเลยก็มี เพราะเขาเชื่อเขาเคารพนับถือเขาอาศัยเขาฟัง ความอบอุ่นอยู่กับหมอ เขาระลึกถึงบุญถึงคุณ สร้างโรงพยาบาลแต่ละแห่ง ๆ ที่จำเป็นนี้ พอประกาศเรียโรสร้างตึกสร้างอะไรนี้ คนไข้นั้นแหละชนมาให้ ๆ มากมายกำยกองนะ ตึกแต่ละหลัง ๆ ไม่ใช่บ่อยนะ ออกมาจากน้ำใจของคนไข้ที่หมอมิให้คุณต่อเขานั้นเอง เราก็ได้ชี้แจงให้ทราบ เพราะฉะนั้นเวลาเขามาให้ใช้กิริยามารยาทอันดีงาม เพื่อเป็นที่เกาะที่ยึดของเขา ให้เป็นที่อบอุ่นของจิตใจในชั้นแรก ยาวนานนี้ให้เข้าถึงก่อน จากนั้นหยูกยามีอะไรก็ว่ากันไป

คนจนก็มี คนมีก็มี เราอย่าไปสำคัญมั่นหมายกับเงินทองข้าวของเขา ให้มีความสำคัญมั่นหมายต่อการรักษาเขาให้หายไป คนที่มีมากมีน้อยบางทีก็ให้มากกว่าจำนวนที่ หมอที่โรงพยาบาลเรียกร้องก็ได้ เขาให้ด้วยน้ำใจของเขา บางคนเขาไม่มีก็ไม่ต้องเอา เราว่าอย่างนั้นแหละ คนมาหากันฟังกันไม่ได้จะฟังใคร ก็ต้องฟังคนนั้นแหละ นี่เขามาฟังหมอ หมอต้องแสดงอัธยาศัยกว้างขวางต่อเขา เอ้า จนก็จนไป โรงพยาบาลกับประชาชนไม่จนแหละ โรงพยาบาลจะล้ม-ล้มไม่ได้เมื่อพวกหมอมหาวิทยาลัยยังดีอยู่แล้ว โรงพยาบาลจะแน่นหนามั่นคงขึ้นเป็นลำดับ ให้ล้มไม่ล้ม

การที่โรงพยาบาลจะล้มก็เพราะเห็นแก่ได้ เห็นแก่รีดแก่ไถ เพราะคนจนตรอกเข้ามาหาหมอ นี่สำคัญนะ นี่อันดับหนึ่ง หมอจะเรียกจะรีดเอาเท่าไรก็ได้ เพราะคนจนตรอกจนมุม ถ้าเราเห็นแก่ได้จะเป็นอย่างนั้น เราอย่าให้เป็นอย่างนั้น ให้มีแต่ความเมตตาเฉลี่ยไปหมด ไม่ว่าคนไข้ ญาติของคนไข้ พ่อคนไข้มีความสะดวกสบายใจ ญาติของคนไข้ก็ยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้นมา เราก็แสดงให้ฟังอย่างนั้น หมอนี้คนเคารพนับถือตั้งแต่เริ่มเรียนวิชาหมอ เขาเริ่มยอมรับแล้วนะเรียนวิชาหมอ ให้เราเป็นบุคคลตัวอย่าง เป็นบุคคลแบบพิมพ์

นี่พูดถึงเรื่องโรงพยาบาลกับคนไข้ มันเป็นอย่างนี้ มันจนตรอกอย่างนี้ ใครจะมีเท่าไร ๆ ไม่มีความหมายเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยเข้ามา หดย่นเข้ามาหมดนั่นละ ความพึงอาศัยชีวิตจิตใจจึงอยู่กับหมอ ๆ เพราะฉะนั้นจึงได้แสดงให้เห็นหมอฟัง การปฏิบัติต่อคนไข้เป็นสำคัญมากนะ อย่าเห็นแก่คนนี้เป็นคนจน คนนั้นเป็นคนร่ำรวย เป็นคนทุกซ์ด้วยกัน คนจนตรอกมาหาหมอด้วยกันนั้นแหละ ให้พยายามรักษาเต็มความสามารถของหมอทุกคน ๆ นี่เป็นน้ำใจของหมอที่เขาฝากความเคารพนับถือ ความเชื่อฟังไว้กับหมอแล้วสมเหตุสมผลกัน

จากนั้นก็แยกไปให้เป็นข้อคิด นี่เป็นความไวใจของประชาชนนะ สิ่งที่เขาไม่ไวใจอย่าแทรกเข้ามาให้เป็นพิษเป็นภัยต่อประชาชน มันจะขาดความเคารพนับถือ คืออะไร หมอคนหนึ่งมีเมียตั้ง ๕ คน ไม่ว่าหญิงว่าชาย มีผัวก็คนพยาบาลคนหนึ่ง สุดท้ายโรงพยาบาลเป็นโรงมั่วสุ่มกามกิเลส อย่างนี้อ่าให้มีในโรงพยาบาลนะ เขาไม่ได้มาสั่งสมอันนี้ เขาเพื่อให้รักษาคนไข้เท่านั้น เราอย่าเอาสิ่งที่เป็นพินเป็นไฟเข้ามาเผาไหม้หัวใจประชาชนทั่วโลกนะ เหล่านี้เราก็ดสอนไปหมด ถูกหรือผิดที่สอนอย่างนี้ นี่ละธรรมสอนโลกสอนอย่างนี้พิจารณาซิ

เราก็มไม่เป็นหมอ แต่เวลาสอนทำไมถึงสอนหมอได้อย่างนี้ ก็เอาธรรมมาสอน หมอ หมอเรียนวิชาวิขาหมอด่าง ๆ โรคภัยไข้เจ็บ หมอเรียนวิชานั้น ธรรมะครอบไปหมด เพราะฉะนั้นจึงเอามาสอนกันได้ละซี นี่ละที่เราไปโรงพยาบาลต่าง ๆ เราก็มเห็นเหตุผลอันนี้เอง พอเราไปนี้จะรุมมาเลย รุมมา ๆ โรงไหนที่ควรจะให้ประจำเราก็มให้ ที่โรงจนตรอกจนมุม เช่นอย่างภูเรืออย่างนี้ จนตรอกจนมุม ก็ให้ ถ้ามว่าอาหารของครัวมีขาดแคลนหรือเปล่า เราก็มให้เพิ่ม เรียกว่าให้เป็นเดือนละหมื่น ๆ ไปเลยโรงพยาบาลนี้เวลาว่างเราก็มไป แต่สำหรับเงินที่ให้ประจำเดือนนั้นเราไปไม่ไปก็ตาม พอเราไปเดือนย้อนหลังที่ยังไม่ให้เราให้ย้อนหลังหมดเลย ให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยประจำทุกเดือน ๆ

โรงพยาบาลต่าง ๆ มีเยอะนะที่เราให้ประจำเดือน ๆ ละ ๒ หมื่นก็มี เดือนละหมื่นก็มี เป็นประจำ ถ้าโรงไหนเพียงผ่านไปเอาของส่งให้แล้วไปก็มี พอถูไถกันได้ก็ให้ถูไถกันไป ถ้ามันจำเป็นจริง ๆ พอช่วยเหลือได้เราก็มช่วย เราช่วยทั่ว ๆ ไปนะ โรงพยาบาลไม่ว่าที่ไหนละวังมามีแต่ขาดแคลนทั้งนั้นนะ โรงพยาบาลนี้ขาดแคลนมาก แต่สำหรับเรานะ คนอื่นไปเขาอาจไม่ว่าก็ได้ แต่สำหรับเราไป คนนั้นขาดอันนั้นคนนี้ขาดอันนี้ คนนี้ขาดเครื่องมืออัน คนหนึ่งขาดเครื่องมือนี้ ขาดตึกขาดอะไรยุ่งไปหมดเลย ถ้าเราเข้าไปมีแต่ขาดทั้งนั้นหมอนะ มันเป็นอย่างงพวกนี้นะ คนอื่นมาขาดใหม่ โอ้ย ไม่หวังพึ่งได้ก็ไม่พูดแหละ นี่ก็หวังพึ่งหลวงพ่อ แน่ะก็อย่างนั้นแล้ว มีแต่ขาดทั้งนั้นเราเข้า

ไป รุมเข้ามา คนนั้นขาดนั้น คนนี้ขาดนี้ ใครอยู่ห้องไหน ๆ จำเป็นห้องไหน เอาแล้วเอา ความขาดแคลนของห้องนั้นมาแล้ว ๆ อย่างนั้นนะ

โธ้ย โรงพยาบาลใหญ่เท่าไรยิ่งรุมเข้ามานะ เพราะต่างคนต่างทำงานอยู่ในห้องต่าง ๆ ความจำเป็นมีต่าง ๆ กัน คนนั้นขาดนั้น คนนี้ขาดนี้ รุมมาหาหมด เราเลยจะตาย นี่ละที่เราช่วยโรงพยาบาลเราเห็นเหตุเห็นผลอย่างนี้เราจึงอุตส่าห์พยายามช่วยช่วยน้ำใจ ทั้งคนไข้ ทั้งญาติของคนไข้ แบ่งเบาหโม ให้เป็นความสะดวกสบายแก่คนไข้ทุกด้านทุกทาง เราช่วยทั้งนั้นแหละ อย่างตึกนี้ก็เหมือนกัน ถ้ามถึงงบประมาณก็ไม่มีเรื่องงบประมาณเดี๋ยวนี้อันไม่มีแล้วแหละ แต่คนไข้จำเป็นขึ้นทุกวัน ๆ หาที่พักที่นอนของคนไข้ก็ไม่มี เราจำเป็นก็ได้ให้ไป ๆ เรื่อย ๆ ให้อยู่ไม่หยุดไม่ถอย ถ้าพูดถึงทางให้นี้ โธ้ย ยิ่งมากนะ ให้เท่าไรยิ่งมาก เวลานี้พักไว้เยอะนะ โรงพยาบาลต่าง ๆ ที่ตึกนั้นตึกนี้ขอ เราไม่ไหว เราทยอยให้เป็นระยะ ๆ พอสมควร ถ้าจะให้หมดเราไม่มีเงิน ก็เงินไม่ใช่ นำมาหาสมุทระทะเล

เงินก็ได้มาจากประชาชนทั้งหลายนี้แหละ ที่เราหมุนเข้าไปช่วยโลกอย่างนี้แหละ ที่ว่าเงินหมุนเวียนคืออย่างนี้ พี่น้องทั้งหลายทราบเอานะ ที่ว่าเราไม่เข้าคลัง เงินจำนวนนี้เราไม่เข้าคลังหลวง คลังหลวงก็ทองคำกับดอลลาร์ เราเข้าทั้งสองอย่างนี้ ส่วนเงินสดเงินสดนั้นส่วนมากเราจะไม่เข้า เราจะออกเป็นเงินหมุนเวียนดังที่ว่านี่ละ ช่วยโรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล สถานสงเคราะห์ ที่ราชการต่าง ๆ ช่วยไปหมด แล้วแต่จะช่วยให้ขนาดไหนที่เขาขอร้องจากเรา เราก็ช่วยไป นี่เรียกว่าเงินหมุนเวียนหมุนออกไปอย่างนี้ ไม่เข้าคลัง แต่เข้าสู่ประชาชน เป็น ๓ อย่าง

แม้อย่างนั้นเราก็ยังเจียดเอาไว้ดังที่เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายทราบนี้ เงินที่เวลานี้เราเจียดเอาไว้อย่างแน่นอนอนตายตัวแล้วนั้นคือ ๘๐๐ ล้าน เงิน ๘๐๐ ล้านนี้ทั้ง ๆ ที่เราจะเอาออกเป็นเงินหมุนเวียนได้เรายังไม่เอาออกนะ เราเป็นห่วงคลังหลวงมากเกี่ยวกับเรื่องทองคำ เราจึงจะเอาอย่างน้อย ๘๐๐ ล้านนี้เราจะเอาซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงเหลือจากนั้นไป ๕๐ กว่าล้านนี้หากเอาเป็นเงินหมุนเวียนเราก็จะดึงออกไป ถ้าไม่จำเป็นเราก็ไม่เอาออก เราจะหมุนเข้าสู่ทองคำทั้งนั้นแหละ เพราะทองคำเป็นอันดับหนึ่งของชาติไทยเรา

หัวใจของพี่น้องชาวไทยอยู่ในนั้นหมดนะ เรียกว่าคลังหลวง คือทองคำเป็นอันดับหนึ่ง เป็นเครื่องประกันชาติไทยของเรา การซื้อการขายไปมาหาสู่ การมาลงทุนจากประเทศต่าง ๆ ในเมืองไทยเราเยอะ ก็คือคลังหลวงนี้เองเป็นตัวประกันเอาไว้ ถ้าอันนี้ขาดสะบั้นไปแล้วไม่มีใครมาเกี่ยวข้องนะ การซื้อการขายการไปมาติดต่อ เขาจะถูกเหยียดหยามได้อย่างสบาย ๆ คนไทยเราหน้าซัดไปหมดถูกเขายึดหน้าเอา เพราะฉะนั้น

จึงต้องรักสงวนสมบัติของชาติ ชีวิตของชาติได้แก่คลังหลวงของเราไว้ให้ติดด้วยกันทุกคน

เรามีสิทธิ เรามีอำนาจ เราเป็นเจ้าของของสมบัติแห่งคลังหลวงนี้ด้วยกันทุกคน ในจำนวนคน ๖๒ ล้านคน ฟังซินะ เป็นเจ้าของของสมบัติกองนี้ด้วยกันทุกคน ให้รักษาไว้ด้วยความหนาแน่นมั่นคง อย่าให้ใครมาแตะต้องทำลายได้ ซึ่งเท่ากับว่าทำลายชาติไทยทั้งชาติให้ล่มจมไปนั่นแล จึงต้องพากันรักสงวนอย่างยิ่ง คือจุดนี้เอง หลวงตาก็ได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วหน้ากัน นี่คือคลังหลวง นี่คือหัวใจของชาติ สมบัติของชาติอยู่ที่นี้หมดเลย จึงต้องพากันรักกันสงวน ใครจะมาแตะต้องทำลายไม่ได้ ซึ่งเท่ากับแตะต้องทำลายชาติไทยเราไม่ผิดกันเลย จึงต้องพากันรักษาให้ดี นี้เราก็ก็นำมาให้ฟัง

ธรรมะเป็นแต่ชี้บอกแนวทางแห่งความแคล้วคลาดปลอดภัยให้เท่านั้น การทำหน้าที่การงานที่จะเก็บจะรักษาประการใด เป็นเรื่องของประชาชนทั่วประเทศไทยจะทำหน้าที่รักษากันเองในสมบัติของตน ๆ แต่ละคน ๆ การแนะนำสั่งสอน เป็นอุบายของธรรมที่ชี้บอกแนวทางเพื่อความแคล้วคลาดปลอดภัยให้เท่านั้น จะไปทำหน้าที่อย่างประชาชนไม่ใช่เรื่องของพระ ทำไม่ได้ เรื่องของพระมีแต่การแนะนำสั่งสอนทุกด้านทุกทาง ที่จะเป็ผลเป็นประโยชน์แก่ชาติบ้านเมือง กรุณาทราบกันไว้ทั่วกันนะ วันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้ละ เอาละให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd